

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. VI. In quo ponuntur summatim varij modi, quibus Deus nobis est præsens; & modus quidam orationis circa illos, ad frequentem Dei memoriam habendam, & in eius conspectu ambulandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

CAPVT VI.

*IN QVO PONVNTVR SVM-
matim varij modi, quibus Deus nobis
est præfens; & modus quidam orationis
circa illos, ad frequentem Dei me-
moriam habendam, & in eius
conspectu ambu-
landum.*

EXERCITIUM orationis,
quæ fit assistendo in præ-
fentia Dei, pro materia ha-
bet varios illos modos, qui-
bus ipsemet Deus nobis est
præfens, quos ad quinque
præcipuè reducimus.

I.
S. Thom. 1. p.
q. 8. art. 2.

PRIMVS modus est omnibus creaturis cõ-
munis, in quibus (vt Theologi loquuntur) est
Deus per ESSENTIAM, PRÆSENTIAM,
& POTENTIAM. Est Deus per ESSEN-
TIAM, quia ipsamet Dei substantia, realiter
& verè est in illis omnibus; idque magis inti-
mè, quam sit anima in suo corpore: & hoc mo-
do Deus implet cœlos & terram, assistens in
ipsamet essentia sua omnibus locis, quæ ip-
sæ creaturæ occupant, nullo omnino angulo
excepto, etiam abditissimo & profundissimo,
in quo non sit tota illi⁹ diuinitas. Est etiam in
ijsdem per PRÆSENTIAM, quia clarè ac
distin-

distingtè eas cognoicit, ita vt nec minimum corporis nostri osculum, nec subtilissima cogitatio, affectusve animæ nostræ possit illi esse occultus: quia a *in omni loco clarissimi oculi Domini contemplantur bonos & ma'os.* & b *scrutantur corda omnium.* Est etiam in rebus omnibus per POTENTIAM: quia omnibus dat esse, quod habent, & potentias seu facultates, quibus operantur; concurritque cum omnibus, ad omnes earum actiones.) Nam (vt ait c *Apostolus*) c *in ipso viuimus, mouemur, & sumus.* Hos tres modos, quibus Deus existit in rebus omnibus simul, expressit Regius Propheta, cum dixit: d *Quo ibo à Spiritu tuo? & quò à facie tua fugiam? Si ascendero in caelum tu illic es, si descendero in infernum ades: Si sumpsero pennas meas diluculo, & habitauero in extremis maris, illic manus tua deducet me, & tenebit me dextra tua.* Quod si dixerò: *Forsitan tenebra conculebunt, vel occultabunt me, valdè decipiar.* Quia nox ipsa & omnia occulta mea, in *deum* meis tibi patent; quia nec tenebra ipsæ tibi sunt obscura, & nox ipsa sicut *des illuminatur.*

IN omni itaque loco, alto & demisso; & in omni tempore prospero & aduerso; & in omni negotio, publico & secreto, & in omni actione interna, & externa assistit Deus Dominus noster, cernens quidquid fit; potestatem tribuens, vt fiat; & cum rebus ipsis concurrens ad id, quod faciunt. Ideoque Deum licet compellare, Esse mei esse, Ammam

a Prou 15. 3
b Ier. 17. 10

c Act. 17. 28

d Psal. 138. 7

LUX SPIRITUS
DE PONTE

mam animæ meæ, Vitam vitæ meæ, Potentiam mearum potentiarum, Opus meorum operum, Deum meum & omnia mea, In omnibus enim est dans illis quicquid habent, vt sint mea. Primus hic modus existendi Deum in creaturis, ad eum est proprius, & naturalis ipsi Deo, propter eius immensitatem, sapientiam, & omnipotentiam; vt impossibile sit; quamdiu illæ suum esse habent, non esse Deum cum illis, aut se absentare, aut ab eis se elongare.

2.

SECUNDVS modus existendi Dei in hominibus, omnibus iustis est communis, iisdemque solis: Est enim in illis per gratiam, efficiens scilicet in eorum animabus effectus gratiæ & charitatis, cum cæteris virtutibus ac donis, quæ illos sanctificat, iuxta illud Christi Domini nostri: *e Si quis diligit me, Pater meus diligit eum, & ad eum veniemus & mansionem apud eum faciemus.* Cùm dicit: *ad eum venimus*: significat Patrem & Filium, ac proinde etiam Spiritum sanctum, in iusto permanentes. Quo præsentis modo non sunt in eo, qui non diligit, quamuis statim atque diligere incipit, incipiant & ipsi in illo esse, non per ipsius Dei mutationem; sed hominis, de nouo recipientis effectus, quos in eo Deus efficit. Iusto autem lethaliter peccante, subtrahit se Deus ab eius anima quatenus cessat ab affectibus gratiæ & charitatis produendis, quos antea producebat.

e Ioan. 14. 23

TERTIVS jmodus, quo Deus est in hominibus, ille est, quando videlicet nouis & particularibus gratiae suae fauoribus, eos prosequitur: vt cum noua aliquarum veritatum luce, noua deuotione, aut spiritali gaudio, eos afficit; aut cum speciali sua prouidentia, ipsorum rebus affistit, eos dirigendo, & inspirationibus suis gubernando; officiumque Patris, Magistri, Protectoris ac Defensoris praestando. Et hoc sensu (vt dicemus postea) dicere consueuimus: quod Deus uisitet animas, & sit in eis; & quod interdum ab eis recedat, interdum uero redeat; & quod modo est praesens, modo absens; vt constat ex libro Canticorum, in quo dicitur, quod *f Sponsa vocaret dilectum suum & q̄ quareret illum, nec inueniret. Interdum, quod h eum inueniret teneret, nec dimitteret; & ex tempore i ille discederet, illaque eum quareret nec inueniret: vocaret nec responderet ei, & mox reuenter cur ille, k & loqueretur, ac uisitare eum.* Omnes tamen hi accessus & recessus, absentiae & praesentiae (vt bene more suo sanctus Bernardus perpendit) intelliguntur esse, ex nouis animae sensibus, cui ipse praesens est, quando ea sensa communicat; absens uero, cum eadem subtrahit; quamuis maneat sepe illi praesens, tanquam auxiliator in omnibus quae sunt necessaria ad eius amicitiam conseruandam, adimplens re ipsa, quod per suos prophetas dixit: *Ne timeas: quia ego tecum sum.*

f Cant. 5 6

g 3. 1.

h 3. 4.

i 5. 9.

k 6. 3

Serm 74 in

Cant.

De hoc in
1a c. 17.

1 isa. 41. 10.

1 ierem. 1. 8

UX SPIRITUS
DE PONTE

4. ALIUS est quartus modus quo existit Deus in hominibus, propter sacratissimam suam incarnationem, cuius causa *vocatur Emmanuel* quod est interpretatum: *Nobiscum Deus*. Eo quod naturæ nostræ sese coniunxit, & *cum hominibus conuersatus est*. Quamuis enim ascenderit postea in cœlum, non propterea desinit esse nobiscum, quatenus rebus nostris assistit, nosque gubernat tanquam Magister, Medicus, Protector, & Redemptor noster: merita sua nobis applicans, & infuens admirandæ copiosæ suæ redemptionis effectus; licet tanquam absentem lugeamus, quando eos non sentimus; gaudeamus, verò de eius præsentia, quando eosdem experimur.

5. DENIQUE manet, existitque nobiscum, usque ad finem mundi, in sanctissimo Altaris Sacramento, veniens è cœlo ad nos visitandos realiter ac verè totus ipse IESVS Christus, verus Deus & homo, manens in terra toto tempore quò sacramentales ipsæ species perdurant, ut fruamur corporali eius præsentia, his velis occultata, liceatque cum ipso loqui ipsum propè nos cernentes.

§. 1.

HOC iacto fundamento, licebit tibi utilissimum quendam orandi modum supra illud erigere, de diuina scilicet præsentia: si cogites, Christum Dominum nostrum ad cor tibi loqui id, quod suis discipulis valedicens dixit: *o Ecce ego vobiscum*

sum.

sum, omnibus diebus vsque ad consummationem
 seculi. Quibus verbis complexus est praedictos
 quinque modos suae praesentiae. Illo autem
 verbo: *Ecce te mon et, vt super hanc eius praesentiam reflectaris, eam perpendas, eiusque frequenter memineris.* Hinc enim Ecclesia sancta, dulce illud verbum accepit, *Dominus vobiscum.* Quod saepius repetit in officio diuino, & in sacro Missae, & eodem salutabant olim Angeli homines, cum illis apparebant: sicut fecit ille, qui Gedeonem salutauit dicens: *p Dominus tecum, virorum fortissime: & Gabriel Angelus beatissimam Virginem salutans, q Ave (inquit) Gratia plena.* Magno autem mysterio in hac salutatione non ponitur verbum: neque enim dicemus: *Dominus est, fuit aut erit vobiscum; Sed simpliciter Dominus vobiscum, aut tecum: ad comprehendendum quique praedictos modos, quibus est Deus vobiscum: confitentes aliquos eorum fide & operibus, aliorum esse participes cum caritate; atque si diceremus: Ecce Dominus est vobiscum per essentiam, praesentiam, & potentiam; & vtinam sit vobiscum per gratiam, speciales eius fauores vobis communicans; & attendite ipsum fuisse vobiscum in forma visibilis hominis; & esse, futurumque in sanctissimo Sacramento, vt vos fauore praesentiae huius corporalis prosequatur.* Notat vero sanctus Athanasius, nos in hac salutatione non dicere, *Deus, sed Dominus; vt intelligamus, omnes nos eius esse seruos, quos deceat*

p Iudic. 6.

a Luc. 1.28

Serm. cont.
omnes hzi.UX SPIRITUS
DE PONTE

Heb. 4. 12.

deceat in eius conspectu, magno timore ac reuerentia versari, & cum eisdem dices eidem Domino: O verbum diuinum, verbum æternum, & viuum & efficax, quod rebus omnibus afflitis, & cum eisdem operaris, dic cordi meo verbum hoc: *Dominus tecum*: & clarifica oculos animæ meæ, vt intelligendo assequar præsentiam tuam mecum; & obtineam, quam offers mihi per tuam gratiam: donec perueniam ad fruendum vltima, quæ est in tua gloria, Amen.

§. 2.

I.

IN hac preparatione duo licebit magni momenti perpendere, alterum cum altero conferendo: recentissimam videlicet memoriam, quam Deus de te habet, profundam vti quam tu de Deo habes obliuionem. Quam propè te sit Deus; & quam procul à Deo recedas: Nam vt ait S. Dionysius) sancti Trinitas est rebus omnibus præsens, non tamen res omnes sunt eidem præsentem, hoc est non omnes eam ita præsentem habent, vt vaciter eam aspiciant eiusq; præsentiam cognoscant. Alij quidem ex ignorantia aut infidelitate, quales erant illi, qui de Deo dicebat apud Iob: *Sine nostra considerat, & circa circuitus cæli perambulat*: Alij, ob quandam mortalem obliuionem, & auersionem; qui, esse *confiteantur se fide nosse Deum, factis tamen eundem negant* in tanta Dei obliuione viuentes, atque si in mundo non esset. Et genera-

c. 3. de diuin. nom. 10.

Iob. 22. 14.

Tit. 1. 16

tum huiusmodi obliuio, est in nobis valde ra-
 dicata: eò quod anima nostra sit immerfa cor-
 pori huic adeò crasso, rebusque quas percipit
 sensibus, ita infixio vt ab eis remotis non atten-
 dat. Quam ob causam (vt bene perpendit Eu-
 sebius Cæsariens.) primus homo duplex ha-
 buit nomen, quorum alterum fuit *Adam*, quod
terram significat: eò quod eius corpus ex ea
 esset formatum: alterum fuit *Enos*, quod si-
 gnificat *obliuiscens* vt significaretur, quod e-
 ius anima, etsi, quia purus est Spiritus, deberet
 esse vigilantissima in rebus præteritis cogno-
 scendis, & in præuidendis futuris; sed statim
 tamen atque corpori coniungitur, miseran-
 dam induit obliuionem rerum omnium, quæ
 non sunt sensibus præsentibus. Et propterea
 sanctus Rex David, volens exaggerare infinitam
 Dei bonitatem, quam ostendit in me-
 moria hominis, vtroque hoc nomine est usus.
Quid, inquit, *est Enos, quod memor es eius?* v. Psal. 8. s.
aut filius adam quia visitas eum? Atque si di-
 ceret: Quid est homo obliuiscens siue obli-
 uiosus, vt tu eius recorderis? aut filius homi-
 nis terreni, vt eum tu visites? Tu itaque in o-
 ratione tua duo hæc cum magno animi tui
 sensu expendes; & cum ingenti admiratione
 exclama: O Deus æterne quomodo semper
 es memor eius, qui tui semper obliuiscitur?
 Quomodo continuatam habes memoriam e-
 ius, qui perpetuam habet tui obliuionem? O
 Deus præsentissime, & remotissime; præsen-
 tissimus quidem, quod in te est, omnibus crea-

UX SPIRITUS
 DE PONTE

turistuis; remotissimus verò hominibus
 renis propter profundam obliuionem,
 tenentur, quod tu sis in eis. O quam aptè
 nomen conuenit obliuiscens; siquidem
 obliuiscor Dei, qui mecum est; & benefico-
 rum, quæ continuè in me confert; præcep-
 tum, quæ mihi imponit; præmiorum, quæ
 mittit; suppliciorum, quæ minatur; ac denique
 iudicij, quod instituet, ut cuique det, iuxta
 iusque merita. O Pater misericordissime,
 fer à me perniciosam ad eò obliuionem;
 semper sim tui memor, sicut es tu mei.

2.

VLTIMVM hoc propositum, est prin-
 cipalis orationis huius fructus, cum ex toto
 de desideras memoriam habere Dei continen-
 tissimam, quæ tibi erit possibilis; iuxta illud
 sancti Augustini in suo manuali: *Sicut
 lum est momentum, quo homo non fruatur,
 utatur pietate diuina; Sic nullum debet
 momentum quò eum presentem non habeat
 in memoria.* Hoc exigit lex gratitudinis erga
 tum benefactorem. Et siquidem ipse dicitur
*Etiam si mulier oblita fuerit infantem suum
 ut non misereatur filio uteri sui; Ego tamen
 obliuiscar tui; ecce in manibus meis deservit
 de, in sua videlicet memoria, intellectu,
 voluntate: ut omnibus tibi benefaciat; et
 stum omninò est, ut tu, licet rerum omnium
 delectabilium huius vitæ obliuiscaris, non
 tamen obliuiscaris Dei tui; sed, ut in Spiritu
 tui manibus, ita illum scribas; ut omnes
 tuas potentias colles in eo aspiciendo,*

x lfa. 49. 15

§. 2. DE ORAT. ET PRAESENTIA DEI III

demque seruiendo, propter tot bona, quae in te
confert. O benefactor infinite, y *adhereat lin-* y Psal. 136. 5
gua mea faucibus meis, si non meminero tui.

Obluiscar ego mei, & omnium rerum crea-
tarum, obliuione sancta, vt semper recorder
tui Creatoris mei, scribes te in manibus meis,
sicut tu me scriptum habes in tuis.

Quae proposita animique decreta, vt fir- 5
ma sint & efficacia, omnino & viriliter sta-
tuere debes, mortificare quidquid in corde
tuo terrenum est, impeditque continuam
Dei tui memoriam. Neque enim sine causa 2 Psal. 41 7

David dixit. 2 Memor ero tui de terra Iorda-
nis & Hermonym, significans (vt sanctus Lib. 13. mor. c. 6.
Gregorius declarat) memoriam Dei obtine-

ri, cum homo degit in terra humiliationis,
quam Iordanus significat, quia interpreta-
tur descensus; & in terra abnegationis &
obliuionis sui ipsius, quam significat Her-
mon, quod interpretatur Anathema siue a-
lienatio: Dum enim homo seipsum deij-
cit, omniaque sua Deo offert in *Anathema* Iudich. 16. 23

obliuionis, vt eorum perpetuo obliuiscatur;
tunc ad sui Creatoris memoriam
frequentem reuocatur, eo quod
eius obicem abstule-
rit.

UX SPIRITUS
DE PONTE

§. 3.

EX his progredieris ad actualem ex-
 rationem huius memoriæ Dei, &
 proprios actus, in quibus illa confitetur
 quos insinuauit sanctus Dionysius dicitur.
 Tunc nos esse Trinitati sanctissimæ præsentem
 cum castis orationibus, tranquillo intellectu
 affectuque ad vnitatem diuinam apto, et
 inuocamus. Quibus verbis tria horum actuum
 genera iudicat, quibus possumus semper in
 præsentia versari, eumque viuaciter præsen-
 tem habere, sicut ipse nos habet.

1. **PRIMUM** genus actuum est, Deum
 uocare, & frequenter cum eo loqui oratio-
 nibus ac petitionibus castis & puris, sine
 actione distractionum, aut obliquarum in-
 tentionum. Hic enim modus, cum Deo collo-
 di, est protestatio quædam actualis, quæ
 nobis præsens, nos audiat, & intelligat: sin-
 dem nullus homo prudens loquitur, nisi ad
 eo, qui præsens est; & quem scit attendere.
 quæ ipse dicit, Et hoc præstant frequenter
 læ orationes, quas iaculatorias appellamus
 tanquam sagittas videlicet, quas iaculamur
 Deum; propè nos existentem: quibus ipse
 ipse respondere, excitando in nobis sensum
 dam diuinæ suæ præsentis, quasi dicens: sine
 dem vocas me, *a ecce adsum*. Hic sum prope
 quid à me vis? O dilecte mi, quid aliud
 volo, nisi te? cupio semper esse tecum eo
 do, quo tu es mecum; semper te inuocabo.

a Isa. 58. 9

mihī dicas: ecce adsum, faciens me sentire auxilium, quod in tua præsentiā habeo. *Harum facultatorum multa ponentur cap. 12 & 13. huius Tract. quamuis in omnibus multa saepe inserantur.*

SECUNDVS actus ad habendum Deū præsentem, pertinet ad cognitionem quieti & tranquillī intellectus, ut exacuatur fides præsentiæ diuinæ in rebus omnibus; eamq; fouēdo consideratione luminis naturalis; quod vt sua ratiocinatione, ex visibilibus humani corporis actionibus, deducit præsentiā animæ inuisibilis intra ipsum existentis, virtutem que & vires ad eas exercendas tribuentis: ita etiam ex visibilis huius mundi creaturis intelligit, præsentem illis esse Spiritum quendam inuisibilem, earum creatorem, à quo (vt ait Apostolus) accipiunt b *Esse, vram & motum, quem habent: Quia neque illæ hæc habere potuissent, nisi Conditor ipse illa daret: nec ipse daret, nisi præsens illis adesset. Quod si te in hac veritate exerceas; ipsæ creaturæ excitatrices tibi erunt, vt creatoris recorderis, qui per eas, tanquam c per cancellos prospicit,*

2.
Ex intellectu tranquillo.

b Act. 17. 28.

c Cant. 2. 9

SE D quonia m Dei occulta, melius amando intelligimus, quàm ratiocinando, non tantam curam in his ratiocinationibus pones, quantam in eo, vt præsentiā diuinā per sentias tertio genere actuum feruentium voluntatis; alliciendo eam, ad vñionem amoris cum suo Creatore gaudens & admirans hanc

3.
Ex affectu ad vñionem.

UX SPIRITUS
DE PONTE

1.2.q.28.ar.1
 assistentiam, quam in rebus omnibus habet.
 Est enim (teste Diuo Thoma) diuini amoris
 proprium, amantem vnire cum re amata,
 contendat semper esse in eius presentia,
 que proximè adhærere. Quæ amoris
 pensio ad eum est fortis, vt si Deus vnus
 eate sua non esset vbique, amor, quem erga
 suos habet, efficeret, vt propè & intra illud
 esset.

1. Iohan. 14.
 21.

PROPTEREA enim ipse CHRISTUS
 Dominus attribuit amoris causam d*omi*n*o*
 tris aduentus ad eum, qui ipsos diligit, &
 eisdem diligitur. Cuius rei stupendum quod
 dam habemus CHRISTI Domini nobis
 signum & argumentum. Nam cum eius
 qua homo est, sit in coelo limitatus, ad
 xteram scilicet Patris: quia tamen adeo
 vehementer nos diligit, hic amor illum
 impulit, vt sua omnipotentia in multis locis
 sacramentaliter se constitueret, quò præ
 priorque omnibus esset. Et, quoniam
 eadem omnipotentia efficere potuit, vt non
 solum nobiscum esset, sed etiam intra nos
 ipsos; idem amor eum impulit, vt sub specie
 bus panis & vini se collocaret, quò possent
 omnes intrare, & nobis omnibus se con
 gregare. Quod itaque amor in Deo effici
 iam efficit in iusto, qui seriò Deum diligit,
 scilicet semper in eius presentia versetur
 taliter eum cum Deo coniungendo, per
 ctualem cognitionem & amorem; ita vt

sponsa dicere illi liceat: *e inueni quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam.* O Deus immense, diligam te ex toto corde meo, vt oblecter, tibi semper esse socius; vulnera me Domine, sagitta tuae charitatis, quae memoriam meam semper excitet; vbi enim magnus est amor, non habet locum obliuio.

§. 4.

HI sunt actus, in quibus praecipue consistit, ingressus ille coram Deo, aspiciendo illum, sicut hic videri potest: Nam (vt sanctus Augustinus ait) *Deum credere, intelligere, & sentire, ad illum, ardentem aspirare quodammodo illum cernere est, atque tenere.*

Iidem vero feruoris aestus testimonium suum eius praesentiae nobiscum. Nam sicut plurimi homines **CHRISTVM** Dominum, dum praedicabat aut ambulabat, tangebant, de illa tamen sola muliere, quae fide illum tetigit, dixit ipse: *f Quis me tetigit? Nam ego noui virtutem de me exisse:* Ita multi Deum quidem tangunt, quatenus prope illum ambulant; sed hoc nomine digni non sunt, nisi illi, qui viua fide amoreque eum tangunt, & admirabilium donorum, ex eius diuinitate profluentium, participes fiunt.

f Marc. 5. 30
Luc. 8. 46.

QUAMOBREM dixit Apostolus, *g fecisse Deum ex imo omne genus hominum inhabitare super vniuersam faciem terra, & querere Deum, si forte attrectent eum, aut inueniant*

H 4

niant

LUX SPIRITUS
DE PONTE

niant, hoc scilicet genere tactus viui & vi-
tiui, in quo finis vltimus & beatitudo
ius vitæ consistit, vt tertio Tractatu
tur.

Ex prædictis deducit sanctus Dionysius
cuiusdam deceptionis refectionem mo-
menti: quod cum oramus & clamamus
Deum desiderijs, suspirijs, & gemitibus,
nos respiciat, vt approximet, & nobiscum
coniungatur; non ita id fiat quasi velle
d uinam maiestatem ad nos trahere: vtpote
in omni loco præsens, mouere se non potest
sed, quò nos sanctis hisce cogitationibus
orationibusque moueamur, supremam
ipsius Deitati nos ipsos tradamus, appropin-
quemus, & viuaciter illi coniungamur.
Quod, inquit, duplici hac similitudine in-
tes. Finge, catenam quandam, à terra ad
lunam vsque protensam, vbi firmissimis clas-
sibus affixa; si tu eius annulos arripiens primo
inferiores, postmodum altiores, videaris
catenam, ipsumque cœlum, cui illa confixa
ad te pertrahere velle; sed re ipsa, ramentum
lo ipso immoto permanente, catenaque
firmiter illi cohærente, tu ipse mutaris,
sensim accedis ad ipsum cœlum. Sicut iterum
si ad fluminis alicuius ripam esses in nauis,
rudentem ex altera parte rupi alicui affixam
ad te traheres; & si videreris velle rupem
ipsam mouere, atque ad te pertrahere, non
ita fieret ramentum, sed potius nauis sensim acc-
deres ad locum, vbi est turris immota;

quam ubi perueneris, eidem coniungereris. Ad hunc itaque modum, cum catenas conficis, & rudentes tuarum cogitationum, ratiocinationum, affectuum ac petitionum tuarum Deum vocando, eiusque praesentiam suspirando, non debes cogitare Deum ipsum mutari, ut ad animam tuam ueniat, eidemque coniungatur; Est enim rupibus, ipsisque caelis immobilior. Sed tu ipse spiritualiter mutaris; ut Deo appropinques, & in eius praesentia eidem coniungaris; ita ut iuxta Apostolum *g vnus cum eo Spiritus efficiaris,* g 1. Cor. 6.17 per amoris vinculum, *O Spiritus diuine,* h Osee 11, 4. *in funiculis Adam & in vinculis charitatis traheme ad te,* ita fortiter me immensa tua bonitate constringens, ut nulla res creata, separare me possit ab amica & beneuola praesentia tua in aeternum. Amen,

UX SPIRITUS
DE PONTE